

Škrjanček.

Ko vstaja zora nad goro,
škrjanček dviga se v nebo
in sladko pesem žvrgoli,
se stvarstva veseli.

Po ravnem polju pa pomlad
zelenje trosi sred livad,
po gričih vstaja njen odmev,
pomladnih ptičkov spev:

»Cvetoča plan in zelen log,
pomlad povsod, povsod okrog,
zelenje diha z mladih vej —,
pomlad povsod, juhej!«

S škrjančkom pojem, tudi jaz,
si delam s petjem kratek čas,
saj kdor s škrjančkom peti zna
ta v srcu mir ima.

Franjo Lovšin.

Pismo.

Ko sem prišel včera j z izprehoda, me je čakalo na mizi pisemce. Pogledal sem pisavo, pa je nisem mogel uganiti. Črke so bile velike in oglate, poteze še neoglašene in neokretne. Z veliko radovednostjo sem prerezal zavitek, pogledal podpis in sem se veselo nasmehnil. Takega pisma še nisem dobil vse svoje žive dni.

Takole se je glasilo:

Ljubi stric!

Studenček je zažuborel
in slavec v logu je zapel,
marjetica, vijolica,
se pod grmiči skrivata.
In solnce greje, se smehlja
ves dan, ves dan z neba.

In naša dobra babica
je včera j že na vrt prišla.
Vesela je in smeje se
in z nami se igra.

O starih časih govori,
o davnih, davnih dnevih:
Kak so živeli vitezi
kraljične in grajščaki,

kako nekda j trpeli so
ljudje pri grajski tlaki.

In vse, in vse je tak lepo
zdaj tu doma pri nas,
a jaz bi rada videla —
(pa mama, ata tudi)
— da nas obiščete.

Pa morate, res morate!
Jaz sem že zdaj velika.
In kaj vse znam! Če pridete
Vam vse lepo povem.

V slovo lepo pozdravljeni
od vseh.

Koncem pisma je podpis. Čigav? — Ej, mala Emica mi je pisala. V četrti razred hodi in pridna je. In jaz sem sklenil, da se odzovem njenemu vabilu.

Gnjevoš.

